

Bugün bir yazının sadece başlığı çıkmış. Düzelttim. Artık sadece başlık yazmak isteyen birine dönüştüğümü düşünmenizden korktum. Yazı da yokmuş sayfanın içinde. Bir Mark Twain alıntısı varmış. Manasız bir alıntı.

İnsanların ikiyüzlülüğünden şikayet eden ikiyüzlülerin yaptıklarından şikayet eden ikiyüzlü gibi hissediyorum. Kendimi olduğum gibi göstersem herkes kaçır gibi geliyor. Olmadığım gibi görünmek de büyük eziyet.

Terry Pratchett ölmüş. İngiltere'nin en zengin yazarıydı. İnsanların yazarlık işlerinin *diğer işlerden* tabiat itibarıyla ayrı olduğuna inanması tuhaf geliyor. *Yetenek* dediklerinden çok, pazarlama, normalde işini nasıl lanse ediyorsan, yazarken de öyle yapman gerekiyor. *Yazar* olmak ve bundan ekmek yemek için. Hıyar satsan da benzer bir süreçten geçiyor olmalısın, hiç hıyar satmadım ve hiç yazar olmadım ama her ikisinde de bahçende yetişmiş mamülün tüketiciye ulaşmasının sorumluluğunu alman ve *pis işleri*, yani, hıyarları toplayıp kamyonlara yüklemek ve bunları insanlara gösterip en iyi fiyatı almak ve malının kalitesinde ısrarcı ve fiyatında pazarlıkçı olmak ve tüm bunlardan önce o hıyarlara iyi bakmak gerekiyor. Yazarlık da aynı. Yazdıklarını çapalıyorsun, onları suluyorsun, zaman harcıyor, emek harcıyor, sonra onları kağıtlara yükleyip pazarlamaya çalışıyorsun. Bu pazarlama işinin yazarlığa *dahil* olmadığını söyleyenler, hıyar satma işinin bahçede onları yetiştirmekten ibaret olduğunu da söyleyebilir. Bahçede çürüyen hıyarın kime ne faydası varsa, kağıtta çürüyen yazının da *yazarlığa* o kadar faydası var.

Aynısı mı? Aynısı değil ama *hiç alakası yok* diyecek kadar da farklı değil.

Şimdi benim daha çok insan içine çıkmamı salık veren arkadaşım, *madem bunu biliyorsun, neden yazılarının kimsenin bilmediği bir blog köşesinde çürümesine izin veriyorsun?* diye sorabilir. Makul bir soru. Bana bunları soran insanları severim.

Cevabım şu: Bahçemdeki hıyarların pazara çıkarılması işinin, *değceğinden* emin değilim. İnsanları bahçeye davet edip, elleriyle kopardıkları çamurlu hıyarlardan salata yapmalarını tercih ediyorum. Arada bir su, tuz ve limon da dağıttığımız oluyor.

Ve yine *işimin* bu yazıları yazmakla bittiğini iddia etmesem de, onları *pazarlama* işine ayıracağım zamanı ölü yatırım olarak göreceğimi biliyorum. Bunun sebebi de herhalde hıyarların satışından elde edilecek *yazarlık* namını pek de matah bir unvan olarak görmemem.

Açıkçası ben yazarlığın bu kadar kıymetli görülmesini, yazarları tanıdıkça daha az kıymetli buluyorum.

Diyeceksin ki, belki, *işte, mesleki deformasyona uğramış bir mühendis kafası, hayatta yazmak çizmek yaratmak ve sanatlamaktan daha önemli ne olabilir?*

İnsanların derdine derman olmak diyebilirim, belki derim, belki demem. Bir işe yeteneğinin veya vaktinin olması, ona saygı duymanı ve her daim başüstünde gezdirmeni gerektirmez. Yazmaya yeteneğim olduğundan da şüpheliyim ama olsa bile, neticede bu saygıyı ne kadar hakettiğinden emin olamadığım bir taifeden biri olmaya heves etmemi gerektirmez.

Diyeceksin ki, alternatifi mi var? Daha başka ne olabilirsin? Çıkılacak en üst mertebe insanların kalbine his, kafasına fikir kondurduğun bu aliyy'ül-ala muharrirlik rütbesi değil midir?

Kella. Ne alakası var? Ben yazının fiil kısmını seviyorum, fiil halini, *yaz* halini, *yazı* haline gelmiş, donmuş, insanların kesip biçip kokladığı halini değil. Maksudı güzel yazı üretmek olan insanların diyorum, maksudı güzel ekmek veya güzel domates üretmek olan insanlardan daha önemli olduğuna inanmıyorum. *İşte* gerçek sebep bu.

Peki, diyeceksin, sen ne üretiyorsun, domates, hıyar ve saire? Ben program üretiyorum. Bilgisayar programı. Ufacık bazı programların pek çok yazıdan daha önemli vazifeler ifa ettiğini gördüm.

Ama, biz bunları anlamıyoruz, dediğini duyar gibiyim.

Ben de bu dünyayı dolduran yazıların maksudını anlamıyorum.